

Director Editorial: Juan Rubio.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Coordinador: Jordi Llisterrí.
jllisterrí@vidanueva.es

Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Febrero 2013 · Nº 9

SE138315

Església i retallades

Retallades, austeritat, ajustos pressupostaris, consolidació fiscal, manca de finançament, repartiment injust del dèficit... digueu-li com vulgueu, però la reducció de despesa i la falta de liquiditat de l'administració pública estan passant factura. Entre els afectats, també hi ha les institucions de l'Església, especialment les que presten serveis educatius, sanitaris i socials.

En aquest número expliquem com ho estan vivint les entitats eclesials catalanes i com se'n surten. Com se'n surten per ara, perquè no sembla que la corda es puguí tibar gaire més. Hi hauria d'haver alternatives. Segur que n'hi ha en sintonia amb la Doctrina Social de l'Església. No poden manar només els mercats. També ens preguntem perquè hi ha despeses que malgrat la crisi no s'haurien de retallar. Amb criteris de justícia, de solidaritat i de futur. No s'ha d'oblidar el més important. Que el pitjor de la crisi és que ha deixat moltes persones sense present, però sobretot, i encara més greu, sense futur. Aquest és el titular. Però, almenys, que els que intenten pal·liar aquesta situació actual puguin seguir treballant.

NO HI HA DINERS

Les retallades en els serveis que ofereix l'Església

EULÀLIA TORT

Les 800 escoles concertades que hi ha a Catalunya viuen una situació límit. La Generalitat arrossega un retard de més de quatre mesos en el pagament de les despeses de funcionament. Això vol dir tenir problemes per pagar despeses bàsiques com la llum, l'aigua o el telèfon. L'associació que representa la patronal dels hospitals concertats parla de situació "molt preocupant, per les dificultats de tresoreria a causa dels reiterats endarreriments en el pagament de l'acció concertada". I la Confederació Catalana d'Oenagés pels Drets Humans, la Pau i el Desenvolupament ha denunciat que la Generalitat els deu 16 milions d'euros com a resultat d'impagaments compromesos el 2010. En definitiva, no hi ha diners.

Ja sigui en l'àmbit de l'educació, la cooperació, l'acció social o la sanitat, les retallades i els impagaments tenen conseqüències ben palpables per als usuaris i els treballadors: per exemple, durant l'any passat, el 51% de les entitats del tercer sector social de Catalunya van haver de reajustar la plantilla i el 50% van retardar el pagament de nòmines. Atesa aquesta realitat, com s'ho fan les entitats d'Església per continuar prestant serveis fonamentals sense diners? Quines opcions tenen quan l'administració no compleix la seva part del pacte? L'obra educativa, social o sanitària corre algun perill?

Les institucions d'Església, com tota la resta, pateixen enormes di-

ficultats per arribar a final de mes, han fet grans sacrificis i n'hauran de continuar fent. L'única alternativa que han tingut moltes entitats ha estat aixoplugar-se sota el paraigua de la congregació religiosa que tenen al darrere per poder fer front a tots els pagaments i continuar oferint serveis a usuaris que, a causa de la crisi, no sempre poden pagar.

L'escola cristiana

Carles Armengol, secretari general adjunt de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, que representa 400 centres, afirma que "algunes escoles es troben en una situació límit per culpa del retard en el pagament del concert". De moment, la partida destinada a les nòmines del professorat arriba puntualment, encara que cal recordar-ho – el personal de l'escola

Carles Armengol

concertada ha sofert les mateixes disminucions salarials que el de la pública tot i no gaudir de les mateixes condicions laborals.

Un altre tema és el pagament del concert per a les despeses de funcionament dels centres. Aquesta partida representa entorn el 10% dels diners que aporta el Departament d'Educació i serveix per fer front a la nòmina del personal no docent (administració, recepció, secretaria i neteja), als subministraments bàsics per a la tasca docent i al manteniment dels edificis. Segons Armengol,

ESCOLA PIA

SANT JOAN DE DÉU

“AMB LA CRISI, LES AJUDES S’HAN ACABAT”

Aurèlia Miñambres

Aurèlia Miñambres és directora del Col·legi Santíssima Trinitat, una escola parroquial ubicada a l'extraradi de Barcelona, al barri de la Trinitat Vella, amb una població de majoria immigrada i amb dificultats econòmiques. “Quaranta-set famílies del nostre centre rebien algun tipus d'ajut per fer front a les dificultats econòmiques, uns diners que servien per pagar la quota de l'escola. En la majoria de casos es tractava de famílies monoparentals sense ningú al darrere que els donés suport, però amb la crisi, aquestes ajudes públiques s'han acabat”.

El resultat és que el centre educatiu ha de fer mans i mànigues per poder pagar tots els proveïdors i atendre les nòmines del personal no docent puntualment. A més dels endarreriments de l'administració, moltes famílies tenen problemes per pagar els 83 euros mensuals que se'ls demana a infantil i primària o els 73 euros de l'ESO en concepte de material escolar, sortides i hora complementària. Segons Miñambres, “demanem a les famílies que almenys abonin 10 euros al mes i per a la resta hem hagut de demanar ajuda a la Fundació Escoles Parroquials de l'Arquebisbat de Barcelona, que ens ha fet costat. Sense la Fundació no ens n'hauríem sortit”.

I, alhora, fallen les subvencions, situades al final de l'ordre de pagament de l'administració catalana, per darrere de les nòmines i els concerts. És el cas de les subvencions especials i els contractes programa que es donen a les escoles per sufragar aspectes com ara la cura d'alumnes que requereixen una atenció especial. Doncs bé, algunes de les subvencions atorgades l'any 2010 encara no han estat abonades als centres educatius. I el que és pitjor, avui algunes d'aquestes línies s'estan convocant amb molt retard i d'altres fins i tot s'han eliminat. Al Col·legi Santíssima Trinitat tenen un alumne autista que requereix l'atenció d'una vetlladora. Doncs bé, Miñambres explica que “la resolució va trigar tant a sortir que no sabíem si podríem continuar tenint la vetlladora tot i que, de moment, l'escola està avançant els diners per fer front a aquesta nòmina. Per sort ens han concedit l'ajuda, ara veure'm quan la cobrem”.

“el 31 de desembre vam cobrar el que corresponia al mes d'agost; és a dir, l'administració paga amb un retard de quatre mesos”.

Aquest endarreriment, juntament amb la disminució del suport econòmic per part de les famílies en un context de crisi, està causant enormes dificultats a les escoles, especialment a les petites, les rurals i les d'educació especial. Segons Carles Armengol, l'aportació de la Generalitat per a les despeses de funcionament del centre només cobreix el 35% de les despeses reals. Fins ara, les escoles compensaven aquesta diferència amb les classes extraescolars i serveis com el menjador o l'acollida matinal d'alumnes. “Ara el problema és que hi ha hagut una davallada en la sol·licitud d'aquests serveis. En general, podem dir que la pèrdua d'ingressos per aquestes activitats ha estat del 25%. I és lògic que sigui així: si el pare o la mare s'han quedat a l'atur, no cal deixar la criatura una hora abans a l'escola ni que es quedi a dinar al centre”.

De moment cap escola no ha tancat com a causa directa dels endarreriments de l'administració. “Tancar no és la solució”, reconeix Armengol, “ja que aleshores el problema són les indemnitzacions. El que està fent la majoria de centres és intentar aguantar”. Quan demanar crèdits a les entitats bancàries jo no és una alternativa, les escoles han de recórrer a les institucions religioses que tenen al darrere per poder continuar pagant els proveïdors.

Tercer sector social

A Catalunya hi ha unes 7.000 entitats socials no lucratives que treballen per estendre el benestar entre els col·lectius socials més desfavorits i lluitar contra les desigualtats. En

COL·LEGI SANTÍSSIMA TRINITAT

→ aquests moments, atenen 1,7 milions de persones, tot i que les diferents administracions no els ho posen fàcil: les darreres xifres parlen d'un deute de 640 milions d'euros. Entre aquestes entitats, moltes d'Església.

Felipe Campos és director general de l'Associació Educativa Itaca, una entitat d'educació en el lleure i acció social del barri de Collblanc-Torrassa, a l'Hospitalet de Llobregat, federada a la Fundació Pere Tarrés. Cada dia diferents equips de voluntaris i professionals van a recollir els infants a la sortida de l'escola i els porten al centre obert on passaran la tarda. Són 190 nois i noies que tenen el berenar garantit i als quals se'ls proposa treballar competències i habilitats relacionades amb temes com la higiene o la comunicació dins de la família.

"Des del 2007 fins ara estem en un moment molt difícil", explica Campos, "perquè el nombre de famílies que requereixen els nostres serveis creix, però no estem rebent el finançament que correspondria a aquest increment. Aquesta situació ens ha obligat a buscar respostes creatives, a treballar en la línia de l'emprenedoria social".

"Avui en dia és imprescindible tenir pressupostos molt diversificats en què hi hagi molts finançadors i col·laboradors. Les entitats amb més d'un 20% del pressupost procedent d'un sol finançador posen en perill la seva continuïtat", afirma el director general de l'Associació Educativa Itaca. Tot i això, Felipe Campos assegura que "els signes dels temps parlen de la duresa de la situació actual, amb un 25% de pobresa infantil, però també de l'enorme solidaritat de moltes persones anònimes i entitats". Per exemple, la campanya de Nadal que van dur a terme des de l'associació va recollir joguines per a 230 famílies gràcies a la implicació d'entitats del barri i dels veïns.

Justícia i Pau és una entitat cristiana que té per finalitat la promoció i la defensa dels drets humans, la justícia social, la pau i el desarmament, la solidaritat i el respecte al medi am-

Felipe Campos

Eduard Ibáñez

bient. La tasca que duu a terme és de sensibilització i informació a la ciutadania. El seu director, **Eduard Ibáñez**, explica que la Generalitat els deu 135.000 euros en subvencions concedides per a projectes total o parcialment executats per l'entitat i, de moment, sense data de pagament. Per poder continuar funcionant, l'entitat ha hagut de demanar diferents préstecs a entitats de banca ètica, com Triodos i Fiare, i també a alguns socis.

Ibáñez explica que els canvis s'han produït a un ritme difícil de preveure. "En els últims dos anys, la nostra entitat ha tornat a una situació econòmica semblant a la que teníem els anys 90. Durant els anys 2000

es va donar un gran creixement dels ingressos, quan les subvencions públiques van passar del 30% al 60% del nostre pressupost. Ara podem dir que tot el que hem crescut durant aquests anys ho hem perdut de cop".

De moment, Justícia i Pau ha hagut d'acomiadar dues persones i reduir el nombre d'activitats. "Ha estat una decisió molt complicada, ja que la nostra és una feina de sensibilització que necessàriament han de fer les persones, i prescindir-ne de dues és un cop molt dur a la nostra estructura", lamenta el director. Però poques alternatives hi ha quan el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament de la Generalitat de Catalunya pateix una davallada del 77% en dos anys. Només una mostra: el 2012, l'Agència no va convocar ni una sola subvenció destinada a activitats de cooperació Nord-Sud.

Sanitat

Els problemes de tresoreria que pateix la Generalitat també afecten els concerts dels centres sanitaris. L'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu treballa en els àmbits materno-infantil, sociosanitari, hospitalari general i de salut mental. L'any 2010 van inaugurar el Parc Sanitari Sant Joan de Déu a Sant Boi de Llobregat. **Quim Erra**, director de Cúria provincial, explica que "actualment el projecte s'ha quedat a mig camí, perquè no hem pogut posar en marxa

L'alternativa ha estat aixoplugar-se sota el paraigua de la congregació religiosa

JUSTÍCIA I PAU

CENTRES SOCIO-SANITARIS CATÒLICS

SALESIANS

“ENS DEUEN UN MILIÓ D’EUROS”

“Les administracions ens deuen gairebé un milió d’euros”. Així de clar ho explica **Paco Estellés**, responsable de l’àmbit d’educació social dels Salesians de Catalunya. Tot i el deute, Estellés se sap afortunat perquè té el suport d’una congregació religiosa que assumeix la despesa i avança els diners per continuar prestant els serveis.

Però la realitat és que, malauradament, “moltes entitats estan tancant sense que ningú se n’assabenti. Ja no és que el tercer sector no rebí subvencions, sinó que a més ha d’avaluar l’administració avançant uns diners que tampoc no té. Els bancs ja no donen préstecs ni pòlisses. Si no tens una institució forta al darrere, poca cosa pots fer”. Com en el cas de l’escola concertada, el tercer sector encara no ha rebut el pagament del concert del mes de juliol de 2012 i, segons Estellés, a algunes entitats els queden subvencions pendents de cobrament des del 2009. Alhora, es produeixen situacions paradoxals que descriu Estellés. En aquest context de crisi en què l’atur afecta més de meitat dels joves en edat de treballar, el Departament de Treball ha reduït considerablement les polítiques actives d’ocupació de joves per a col·lectius especials. A més, ha desaparegut totalment la xarxa d’orientació laboral a joves amb risc d’exclusió. “Nosaltres mantenim alguns serveis perquè els salesians han decidit tirar-los endavant, han fet l’opció. Però en el moment que els joves més ho necessiten és quan l’administració deixa d’acompanyar-los en l’àrea de formació i orientació laboral”. Per a més inri, les subvencions que el Departament atorgava per a accions formatives amb joves o aturats es feien efectives en un 75% en el moment de la concessió i el 25% restant quedava pendent de la revisió un cop feta la formació. Doncs bé, “en alguns casos portem acumulat aquest 25% pendent de cobrar des del 2010”.

Paco Estellés

d’una forta crisi, tant les residències concertades com les privades.

Les concertades pateixen els retards en el pagament per part de l’administració. Això ha fet que les residències sense una congregació al darrere hagin hagut de tancar perquè no han pogut fer front a les despeses de personal i funcionament. Pel que fa a les privades, han topat amb la dificultat de les famílies per pagar el rebut de cada mes. De fet, Ortiz destaca que cada dia els truca alguna família demanant si hi ha alguna plaça disponible en residències concertades.

De moment, cap residència catòlica no ha hagut de tancar les portes, moltes vegades gràcies a l’aportació de la congregació religiosa que hi ha al darrere i al treball gratuït de les germanes. Per assegurar-se alguns ingressos, cap d’aquestes residències no és totalment concertada, i així sempre disposen de places privades per tal de garantir una certa autonomia econòmica quan els diners del concert públic fallen.

No hi ha diners. Prou bé que ho sabem tots els ciutadans. Però una cosa queda clara: sense l’aportació de les congregacions religioses molts serveis d’acció social, sanitària i escolar fa mesos que haurien desaparegut. Una aportació que no només consisteix a injectar recursos econòmics quan ningú més no ho fa. Cal remarcar la feina silenciosa de tantes persones, religioses i laiques, que estalvia diners a una administració que no pot afrontar els seus compromisos. En un moment en què l’Estat del benestar travessa una gran crisi, aquestes persones aporten històries d’esperança i de compromís.

totes les especialitats que teníem previstes ni tots els programes de salut mental que ens hauria agradat. Tot i això, hem incorporat la política d’eficiència per ajustar les despeses i evitar acomiadaments”.

Les llistes d’espera han crescut, les partides de l’administració per a programes específics s’han reduït i la Generalitat els ha rebaixat el pressupost. Un tema fonamental és el de l’assistència sanitària a les persones sense papers, després que el Govern estatal reformés l’assistència sanitària universal i gratuïta. Quim

Quim Erra

Antonia Ortiz

Erra afirma que “Sant Joan de Déu no deixarà d’atendre mai ningú per falta de recursos econòmics de la persona. De fet, per això tenim una obra social que durant molt de temps ha servit per atendre parts de dones sense importar-nos si tenien papers o no”.

Sense abandonar l’àmbit de la salut, trobem Centres Socio-Sanitaris Catòlics de Catalunya, una entitat que aplega les 69 residències d’atenció a la tercera edat gestionades principalment per religioses i religiosos. **Antonia Ortiz** n’és la secretària general, i afirma que el sector es troba enmig

SANT JOAN DE DÉU

Càritas resisteix

JORDI LLISTERRI

Per nosaltres és tan important un donatiu de cinc euros com un de deu mil. Molts donatius de cinc, vint o cent euros, ajuden a fer moltes coses". Així va sumant Càritas, com explica **Ferran Casamitjana**, cap de Captació de Recursos de Càritas Diocesana de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu. I així és com, malgrat la crisi, resisteixen.

Ja es veurà com acabarà el 2013, però per ara Càritas ha pogut mantenir el seu nivell d'ingressos. "De moment no hem reduït el pressupost, però ara es queda molta gent sense ser atesa perquè ha pujat molt la demanda. Si abans ateníem un vuitanta per cent de les peticions, ara no podem. Hem estabilitzat el volum d'ingressos, que ja és molt", explica l'administrador de Càritas Diocesana de Tortosa, **Joan Manuel Sanz**.

Són dos exemples que apunten en la mateixa direcció, de dues Càritas de Catalunya amb un volum d'ingressos ben diferent: 24 milions d'euros a Barcelona, la més gran; i 570.000 euros a Tortosa, una de les més petites. En total, les Càritas de les deu diòcesis catalanes gestionen cada any uns 35 milions d'euros. Tot i que a cada bisbat canvia molt, també coincideixen que la majoria dels ingressos provenen de fons privats: particulars, entitats o fundacions i empreses. En general, només un

vint o un trenta per cent d'ingressos vénen de l'administració pública. En el cas de Barcelona, el percentatge és molt menor, un onze per cent. Casamitjana explica que això és així perquè Càritas té tres eixos: l'acollida social, la sensibilització i la denúncia, "i la denúncia no la podríem fer si no tinguéssim aquesta independència de l'administració. S'aposta per ingressos privats per mantenir la independència".

Però com que tot suma, a Barcelona estan satisfets per l'esforç que ha fet l'administració pública per mantenir les subvencions als nivells dels darrers anys, encara que, com

a tot arreu, els pagaments triguin més a arribar. A Tortosa, en canvi, diuen que el 2012 ja han notat molt les retallades de les administracions, i el 2013 no es preveu millor. Com diu Sanz, "per ara, ho hem pogut solucionar perquè a Tortosa tenim una estructura petita i poc personal, però altres Càritas ho estan passant molt malament". De fet, com a tot arreu, gran part de la feina es fa gràcies als voluntaris, que si sumessin hores remunerades donarien una xifra inabastable.

Sanz també posa un exemple de què representa el retard en el cobrament d'una subvenció. Aquest 2012 van executar un projecte amb una subvenció de 90.000 euros de la Generalitat. Només n'han cobrat una part, però abans d'acabar l'any han hagut de gastar-se els 90.000 euros, avançant els diners, i justificar totes les despeses davant l'administració. De cara al 2013, encara esperen menys. "Haurem d'ajustar el pressupost a la baixa, i si arriben més diners, seran benvinguts".

Es mantenen els ingressos: es nota que hi ha crisi i que la gent creu que ha d'ajudar a Càritas

CARITAS TORTOSA

Nous donants

Un pilar que per ara no ha fallat és el donant de tota la vida. A Barcelona, amb les clàssiques col·lectes a les parròquies per Nadal i Corpus i les aportacions dels socis, recullen uns set milions d'euros anuals. Al desembre, fan un 30 per cent de la recaptació. També els llegats i les herències

CÀRITAS TORTOSA

AMB COR

Empreses amb Cor, Clubs amb Cor, Fires amb Cor, Universitats amb Cor, Cultura amb Cor... són les iniciatives que ha anat desplegant Càritas de Barcelona per arribar a nous col·lectius. Fa deu anys van començar a visitar empreses quan tot just es començava a parlar de la responsabilitat social corporativa. Ara són més de seixanta voluntaris, bàsicament jubilats i prejubilats, que en aquest temps han visitat unes 1.200 empreses. També tenen un conveni amb la Fira de Barcelona, que els cedeix un estand per a quatre fires l'any i els permet visitar les firmes exposadores. Això ha portat que cada any unes 250 empreses facin aportacions a Càritas (<http://entitatsambcor.org>). Aquesta experiència és la que darrerament s'ha ampliat a clubs esportius, fundacions o universitats. No es tracta només que els empresaris donin diners. El que volen és canviar mentalitats, sensibilitzar i implicar tota l'empresa

cies són un puntal de l'economia de Càritas de Barcelona. "Tenim un soci molt fidel i, a més, ens truca gent que ens diu que no és creient però que ens vol ajudar. Per això, sempre recordem que som Càritas, que som Església, però que atenem a tothom. I ara que la pobresa afecta a tothom encara es veu més", diu Casamitjana. Aquest Nadal ha estat més evident: "Es nota que hi ha crisi i que la gent creu que ha d'ajudar a Càritas".

A Tortosa, la part més important també prové de les col·lectes que es

les Càritas espanyoles. A Tortosa tenen garantits quaranta mil euros anuals durant tres anys. I fins ara, el que no arribava ho han anat cobrint amb particulars més conscienciats o amb altres entitats d'església, com algun convent.

L'objectiu també és renovar el donant clàssic. Casamitjana creu que fins ara Càritas s'ha explicat poc fora de l'Església. Però tampoc no volen ser agressius, ni dedicar molts recursos a la comunicació, o plantar gent al carrer per captar donants. "Hem de destinar les nostres despeses a l'acció social", explica. Compten més amb els voluntaris o amb el suport de campanyes com *Ambaixadors amb cor*, que van presentar aquest gener. Diversos esportistes d'elit s'han compromès públicament a utilitzar la seva popularitat per sensibilitzar la ciutadania sobre la importància d'estar al costat dels qui més pateixen. També aquest any, el Barça i l'Espanyol van participar en una campanya per donar suport al programa de formació laboral per a joves en atur. I com a darrera novetat, han creat una aplicació per a mòbils i tauletes que, quan es descarrega, permet fer microaportacions a partir d'un euro. La idea és que tot suma per superar la crisi.

CÀRITAS BARCELONA

fan a les parròquies, i les herències tenen un paper més secundari. Sanz diu que només els darrers mesos estan notant una certa davallada en les col·lectes. La crisi, doncs, sembla que s'acaba fent sentir.

Des de fa uns quants anys, aquests forats s'han anat substituint principalment amb les empreses. Per Tortosa, com per altres diòcesis, ha estat molt important el donatiu d'**Amancio Ortega**: dos milions d'euros per a

CÀRITAS BARCELONA

i la gent que hi treballa. Un exemple d'aquest Nadal va ser una entitat en què els treballadors van voler donar els lots a Càritas. A canvi, la direcció es va comprometre a igualar el cost d'aquest lots amb una aportació extra. Altres empreses col·laboren prestant serveis o cedint materials que hauria de pagar Càritas, o amb hores voluntàries dels treballadors. **Casamitjana** creu que la immensa majoria d'empreses que col·laboren no ho fan per quedar bé. "Ho fan amb cor. Darrere d'una 'Empresa amb Cor' hi ha un empresari amb cor, que creu que ells també han d'ajudar a transformar la societat. Quan parles amb empresaris molt importants que participen en aquest projecte, també et diuen que ells han d'ajudar i han de poder retornar a la societat part del que guanyen".

C vida religiosa

És ben cert que la reducció o fins i tot la desaparició de pressupostos públics d'àmbit estatal, autonòmic o local ha afectat, i molt, les ONG. En primer lloc, aquesta situació ha afectat les persones protagonistes dels projectes o programes de cooperació. Han vist amb resignació com els recursos esperats per tirar endavant iniciatives que els permetessin actuar a favor de la dignificació de les persones i en contra de les desigualtats socials s'estan endarrerint, amb el temor de saber si realment arribaran algun dia.

La situació ha afectat l'estructura de les entitats, que en alguns casos han hagut de reduir el nombre de persones treballadores especialitzades en cooperació, necessàries per a la gestió i el seguiment de les activitats derivades dels projectes i que vetllaven per l'eficiència d'aquests en termes de consecució dels objectius de manera ètica, sostenible i transformadora.

Tenim una cosa clara, i és que el discurs de "millor retallar en cooperació que en qualsevol altra cosa" és al carrer, i en certa manera és "normal". Molta gent està patint les conseqüències d'una crisi global que s'allarga i que ha globalitzat la pobresa, i ha augmentat el nombre de persones en situació de risc d'exclusió social a casa nostra.

Aquest discurs és tan "normal" –així, entre cometes– com "perillós"

–també entre cometes–. Si deixem de fixar-nos en les conseqüències de la pobresa i ens centrem en les causes, veurem que són les mateixes tant al sud com al nord, tot i que les conseqüències sovint són diferents. Al nord diem que les persones entren en risc d'exclusió, però al sud la desprotecció social és molt més gran i fa que les persones s'enfrontin a situacions límit, sovint de vida o mort.

La reflexió a la qual caldria arribar és que darrere de tots aquests recursos i de la seva gestió hi ha un valor fonamental de fons. És el valor de la solidaritat, present en la ciutadania, sobretot en les situacions properes. Ara bé, si les causes de la pobresa són globals, la solidaritat també ho ha de ser. Aquest valor no ha d'entendre de fronteres ni de distàncies, ha de considerar el món com la casa comuna i cada persona un integrant d'aquesta casa, digne

SED MARISTES

Solidaritat extensa

ÀNGEL DOMINGO

Delegat de SED-Catalunya

de ser reconegut com un germà en igualtat de condicions.

A SED les retallades també ens han afectat, i evidentment s'ha hagut de frenar alguns dels projectes que volíem tirar endavant. No podem amagar que la situació ens inquieta, tot i que en els últims temps ens hem trobat amb algunes administracions locals disposades a dialogar i a iniciar processos de construcció d'estratègies de cooperació amb tota la xarxa d'entitats.

Per altra banda, la situació també ens impulsa a valorar i agrair encara més totes aquelles persones que, malgrat tot, col·laboren (i no només econòmicament, sinó també com a voluntariat), particularment o en les campanyes col·legials, i que entenen l'entitat com una manera de vetllar per aquesta solidaritat "extensa" i transformadora per la qual volem continuar apostant.

Refugiados maliés en la frontera con Mauritania
EU Humanitarian Aid and Civil Protection (EU HACP)

AYUDA URGENTE A MALI

Ayuda a la Iglesia Necesitada
Fundación de la Santa Sede

"La gente no tiene nada, necesita alimentos y medicinas de forma inmediata"

Mons. Georges Fanghoro, Obispo de Mopti

Ayuda a la Iglesia Necesitada les ha prometido oración y 40.000 € de ayuda urgente para 326 familias de refugiados.

Con 125 € se atiende a una familia completa durante semanas.
¡Toda aportación es necesaria por pequeña que sea!

Donativos:

- En los teléfonos: 91 725 92 12 / 93 237 37 63.
- En www.ayudaalaiglesianecesitada.org
- En Banco Popular 0075-0080-17-0601667548 - LA CAIXA 2100-2415-42-0200140293

Ferrer del Río, 14 - 28028 Madrid - Tel. 91 725 92 12 - Luis Antón, 24 2º - 08006 Barcelona - Tel. 93 237 37 63
Pº de la Peñuela, 41-8 - 46008 Valencia - Tel. 96 011 22 84 - Trinidad, 12 - 45002 Toledo - Tel. 648 539 475

www.ayudaalaiglesianecesitada.org